

93027

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІЖИ.
Вп. 85.

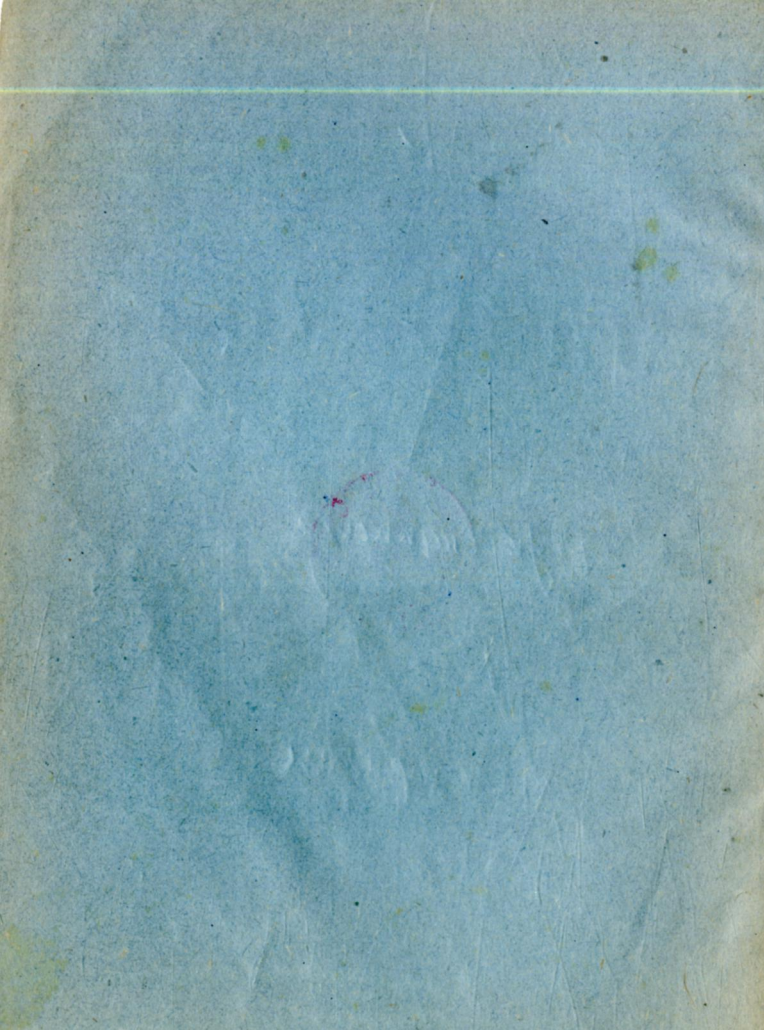
ВУЙКО КВАК

·(7 ілюстрацій)

СТАНИСЛАВІВ-КОЛОМІЯ 1920.

93027

2006
2014

БАҢҚО ҚҰРАК

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІЖИ

під редакцією ЗЕНОНА В. КИРИЛОВИЧА.

Випуск 85.

Том 169.

Рік XXII.

ВУЙКО КВАК

СТАНИСЛАВІВ-КОЛОМІЯ 1920.

Вуйко Квак

Пригоди зеленої жаби

(з 6 ілюстраціями).

93027

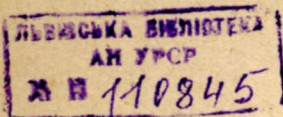
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА „БИСТРИЦЯ“.

8(c)У. : 1917" - 93

706

Печатано в Коломиї
у А. Кисілевського.

И. 410845

І. Вуйко Квак і його бородавка.

Вуйко Квак була то дуже велика жаба. В цілій болотній державі не було більшої від него. Мав він широкий темно-зелений хребет, округлі, пулькаті очі та велике, надуте черево. Однак найважливішим в його вигляді було те, що під правим оком мав дуже, а дуже велику бородавку. Вирочім вуйко Квак був собі такою самою жабою, як багато інших, але тому, що був багато більший від інших, жабки мали для нього велику пошану, а навіть трохи його боялися. Думали вони, що вуйко Квак погорджує жаб'ячим родом і уважав себе чимсь ліпшим.

Але вони дуже милилися, бо вуйко був добрий, чемний, услужний і ніколи не думав надуживати свого виїмкового становища. Однак всі його поступки пояснювано собі інакше.

В болоті бувало тепер гамірно і весело. Молоді жабки ловилися і перескакували з листка на листок, інші училися пливати

і поринати. Вуйко Квак видячи смішні скоки і жарти маленьких жабок, сміявся щиро і голосно так, що чути його було аж на другий кінець болота. Тримався лапками за біле черево, і аж трясся з утіхи, а від сміху канули йому сльози з очей.

— Ой, ой! пукну! Ой, вже не можу більше сміятися! — кликав, трясучися цілим тілом.

Молоді жабки сейчас ховалися зі страху під листками, бо думали, що вуйко Квак хоче їх позїдати.

Також матері страшили своїх дітей вуйком Кваком.

— Сидіть тихо! — бо прийде вуйко Квак і зїсть вас! Дивіться, як він отвирає рот — говорили.

Вуйкови Квакови було дуже неприємно, тому старався всіми способами схуднути, щоб не виріжнятися ростом від свого окруження, але дарма, лишився таким, яким був.

— Но — казав вуйко Квак до себе — ростом буду вже все ріжнитися, але на бородавку мушу знайти раду. Певно тої бородавки найбільше бояться інші жабки!

Звернувся отже до старух, славних

межи жабами лікарю. Прикладали вони йому зілля, масти, лічниче болото і запевняли, що бородавка напевно зникне.

Але бородавка яка була, така була.

Тоді вуйко Квак рішився піти до інших лікарів, бо стратив довіря до домових ліків.

В болоті мешкав рак, знаменитий оператор. Отже до його пішов вуйко.

Рак оглянув бородавку, значучо порушав вусами і сказав:

— Мала операція. Чи маю зараз витягти?

Квакови зробилося горячо зі страху, але сейчас згодився на операцію.

— Прошу, пане доктор, прошу крвати!

Рак кліщем вхопив бородавку і стиснув з цілої сили, і аж простогнав зі змучення. Однак бородавки не витяв.

По хвилі отворив кліщ, прижмутив очі і вусами обмацав бородавку зі всіх сторін.

— Добре тримається, треба ще раз спробувати.

Зайшов з другого боку, вхопив бородавку і стиснув так сильно, що аж здержало йому віддих.

— Ні, то не бородавка, то якийсь камінь! — сказав рак, видячи, що і сим разом

бородавка оперлася його кліщам. — Не можу того витягнути! Зверніться до мого дідуся, що мешкає в ставі. Недавно перетяв він цілу рибу. Вашу бородавку обітне за одним разом.

Вуйко Квак, вернувши до дому, сів на купині і, зітхаючи, оглядав свою бородавку.

Довкруги купини була вода. У тій воді наче в зеркалі, відбивався образ вуйка: був він дуже грубий і неповороткий. Нещасна бородавка видніла під оком, а побільшилася ще по невдалій операції.

Вуйко Квак заслонив бородавку лапкою і приглядався у воді. О, як гарно виглядав без тої поганої бородавки.

Коли приглянувся собі, чувся так нещасливим, що смуток було видно на його жабячій лиці.

Інші жаби вже приглядалися вуйкови і були занепокоєні його дивним поведінням.

— Дивіться, пригляньтесь, що він робить! — кликали — Видите він тягнеться за бородавку!

— Моя кумо, чого він так зітхав?

— Бідний, який він сумний!...

— Чого ви хочете від мене? — спитав нагло Квак. — Чого так галасуєте?

Жаби, мов на приказ повскакували до води. Але по хвилі висунули знов головки в різних місцях. Сотки пар очей поглядало цікаво на вуйка Квака.

Жаби в дуже бесідливі і охоче оповідають собі всякі новинки. Уміють вони розмовляти цілими днями аж до пізної ночі.

— Дивіться — квзкнула найвідважніша жаба. — Дивіться, дивіться!

Другі жаби не знали вправді, про що розходиться, але також зачали кликати, пускаючи довкруги баньки воздуха.

— Дивіться, дивіться!

Знова повстав великий гамір, бо всі хотіли себе взаємно перекричати.

Нараз одна старша жаба підплила до вуйка, вихилила з води головку і сказала:

— Добрий вечір, вуйку Кваку!

Сейчас всі жаби, одна наперед другої й собі кликали:

— Добрий вечір, добрий вечір, вуйку Кваку!

І всі присунулися до вуйка.

Квак хочачи позбутися влізливця відповів:

— Вибираюся до ставу!

— До ставу? — спитала стара жаба. — Хочеш йти до ставу?

І звернувшись до оточення, пояснила:

— Сказав, що вибирається до ставу!

— До ставу, до ставу, ставууу! — верескнули жаби,

— Слухай...те, слухай...те! вуйко Квак вибирається до ставууу!

— Так, до ставу! — крикнув нетерпеливо Квак. Нараз присів, надувся і відразу перескочив чотири купини.

— До ставу...у...у... до ставу...у...у... — кликали в слід за ним всі разом.

Квак перескакував з одної купини на

другу і в кінці зник крикливому товариству з очей.

Жаби з цілого ставу вчули той незвичайний вереск. Почали прислухуватися. Вітер надніс їм жабячі слова:

— До ставу, ставу...у...у..., вуйко Квак йде до ставу...у...у!

В тій хвилі тисячі жаб, котрі мешкали в ставі, крякнули:

— До ставу...у...у..., до ставу...у...у..., вуйко Квак йде до ставу...у...у!...

Зі ставу впливав потічок, а недалеко від нього перепливала річка. Жаби, котрі мешкали в тій річці, почувши крик жаб з потічка і ставу, прилучилися до загального концерту.

— До ставу...у...у... до ставу...у...у... ставу...у...у... ставу...у...у!... вуйко Квак йде до ставу...у...у!... ставу...у...у!... — розлягалось довкруги.

Рак зі ставу чув вже про вуйка Квака і про його бородавку. Вийшов отже на беріг, послухав голосів жаб і сейчас почав приготувлятися до операції. Наострив об пісок кліщі і вимив їх водою, чекав.

Чекав годину, другу, третю... перечекав цілу ніч, але вуйка Квака не дочекався.

Тимчасом вуйко Квак мав по дорозі різні пригоди. Вкінці замість до ставу, дістався зовсім деінде.

II. Цікаві пригоди в подорожі до ставу.

Передусім зустрів змію.

Виповзла вона з гущавини кропиви і вийшла на стежку, по котрій вандрував Квак. Витягнулася, отворила ротик й почала сичіти.

— Хто ти? — спитав Квак, котрий досі змії ні разу не видів. — Що ти за одна? — повторив своє питання. Притім зробив грізну міну, сів на задних лапках, надувся і витріщив очі.

Був переконаний, що те дивне звіря піде своєю дорогою.

— Хіба не видить, що не будь з ким

має до діла! — подумав, подивляючи в дусі свій вигляд, і не рухався з місця, дивлячись грізно на змію.

— З дороги! — крикнув вкінці.

Був однак трохи занепокоєний, бо уперте звіря не думало уступатися.

Вкінці відвернувся до змії боком, щоби могла побачити його бородавку і заквакав приказуючо.

— Сс...си — відповіла змія.

Кивнула кілька разів головою, вдивля-

ючись блискучими очима в Квака і почала повзати по доріжці прямо до нього.

Квак навіть не підозрівав, яка велика небезпека грозить йому і бувби напевно згинув. Аж нараз не знати звідки з'явився оборонець.

Був то їжак, котрий став межи Кваком а змією.

— Сс...си — сичала змія, піднісшися до гори на хвості.

Випрямлена, висувала що хвилі язик, а очі її палали зі злости.

— Не боюся тебе! — сказав їжак.

Для певности однак приглядався уважно кожному рухови змії.

Їжак чув відразу до всіх змії, але тої особливо не любив. Мешкав він стало в недалеких дворі і мав приятеля Мурлику, доброго кота. Жив також добре з курками, вівцями, псами і тішився загальною симпатією. Всі ті його приятелі мали якісь претенсії до змії і боялися її дуже. Їжак був добрим приятелем, хочай вид його не будив довіря, бо був покритий острыми іглами і мав таку міну, немовби злостився на цілий світ. Утішився, що тепер могли-ме стати до бою

зі зненавидженим ворогом. Споглядав на змію, сопів голосно і готовився до небезпечної борби.

Ігли над головою виставив напроти змії і чекав.

Змія положилася на землі і почала осторожно повзати. Ждала вона відповідної хвили, щоби розпочати боротьбу.

Нараз цілим тілом кинулася на ворога. Але їжак звинувся в клубок і сховав під ігли лапки і ніс.

Десятки острих іголок впилося в тіло змії. Не можучи відчепитися від них, рішилася згинутися враз із ворогом. Овинулася довкруги їжака, хочачи його задусити. Але ігли поранили її ще більше і не дали їй виконати наміру.

Сили опустили її, голова безсильно звисла, а з уст дався чути розпучливий сик.

Тоді їжак висунув голову з під ігол і перегриз змії горло, потім став на лапках і отрясся. Змія мертва впала на землю.

Вуйко Квак дивився на їжака з признанням. З радости сміявся, отвираючи уста на цілу ширину голови.

— Якийсь дивний добродій — подумав Іжак і спитав:

— Чи ви добродію, завсігди вибираєтеся так в подорож?

— То є, як то маю розуміти?

— А так, без одягу: Таж ви, добродію, в цілком нагі.

— Розуміється, що завсігди ходжу тільки в літній одежі — відповів Квак. — На що мені шерсти, ігол чи тим подібних річей? Таж я стало живу у воді, що є дуже приємним.

Здвигнув раменами, глянув на Іжака і сказав:

— На сушу виходжу тільки тоді, коли маю охоту віддихнути свіжим повітрям.

— А звідки ви, добродію, взялися в наших сторонах? — випитувався Іжак.

— Ага, звідки я взявся? Прошу подивіться! — обернувся боком і показав бородавку.

— Бррр... — отрясся Іжак — що то ви, добродію, маєте на оці?

— Бородавку — відповів нахмурений Квак, не дивлячись Іжакови в очі.

Іжак мовчав, бо думав, що Квак жартує собі з него.

— Тепер вже нічо не розумію — сказав вкінці, оглядаючи зі всіх сторін бородавку. — Що вона має спільного з вашою подорожжю?

— Іду до лікаря — пояснив Квак недогадливому Їжакови, котрий крутив головою зі здивовання. — Мабудь маєте тут став, а в тім ставі мешкає старий рак, котрий є лікарем. Власне йду до нього. Пане Їжаку, прошу, покажіть мені дорогу до того ставу, бо сам не трафлю.

— З приємністю — відповів їжак. — Отже слухайте: тепер буде город, за городом подвіря, а відтак кілька кроків до ставу.

Квак отворив уста так широко, мовби хотів пілкнути цілого їжака і крикнув грізним голосом:

— Йду! Уступіться на бік! Гоп!

Їжак, перестрашений тим голосом звинувся в клубок. А Квак знісся, як птах в гору більше як на лікоть і скочив на кілька ліктів наперед. За хвилину зник в кропиві.

— Гоп! — чути було знова в кропивах і Квак мов пилка відбивався від землі.

— Але то дурень! — подумав поваж-

ний їжак. Поглянув в слід за Кваком, і забравши змію, пішов до дому.

III. Вуйко Квак стає астрономом.

Вуйко Квак дістався до городу без жадної пригоди. Однак довго блукав між головками і корчами бульби, аж знайшов дорогу на подвіря.

Минула ніч. Сонце почало пригрівати. Ранок і горячо перелякали вуйка.

У себе, в дома, любив він вигріватися а сонці. Там можна було на ту приємність обі дозволити, бо міг в кожній хвилі відвіжитися в зимній воді.

— А що я зроблю тут, коли мене сонце припече? — роздумував Квак, сидячи на камені під плотом, і зі страхом приглядався сходячому сонцю.

Обсіли його мухи, шкіра зісхлася на нім і поморщилася, як у старій жаби; а в голові йому щось стукотіло.

Поволи посувався вздовж плоту, шукаючи води, в котрій мігби пересидіти цілий день.

Мухи товаришили йому все, граючи похоронного марша:

— Згинеш, згинеш, вуйку Кваку! Пригадай собі всі мухи, котрі ти позідав! Тепер прийшла на тебе черга.

А сонце жарило; найлекший вітер не холодив воздуха, і на небі не було ні одної хмарки.

— Згинеш, згинеш! — пророкували мухи.

Вуйко Квак хотів крикнути. Думав, що відповідять йому жаби і покажуть йому калабаню. Але на своє нещастя, не міг видобути голосу! Здушений і захриплий голос розлягся, мов остання просьба. Засхло йому в устах і в горлі.

Нараз почув вогкість. Розглянувся і побачив на кілька кроків від себе цебричок, при цебрику земля була замочена. З цебрика по між клепки витікала вода.

— В цебрі є вода! Не тіштеся, мухи, не згину!

Останніми силами дістався до цебра. Коли найшовся у воді, опутився на дно, притулився черевом до зимних дощок і лежав так довго, довго...

Ще ніколи в життю не було йому так добре, як в тій хвили.

Чув, що йому вертають сили, енергія і весела вдача.

По хвилі почав пускати до гори баньки. Потім піднісся на верх і на велике здивування мух закликав:

— Жую!

Голос мав так гарний і звінкий, як у себе в дома, коли вечерами або ранками говорив з товаришами.

Довкруги цебра зібралися кури, індики, гуси з малими гусятками; не бракувало навіть когута.

— Ага, прийшли на концерт. Почули мій голос і хочуть послухати, — подумав Квак.

Передусім був гордий, коли побачив кухарку, котра зближалася до цебра. Квак здибав її часто коло потічка, в котрім мешкав його приятель рак. Приходила там прати білля.

Зібрав отже всі сили, витріщив очі і крикнув повним голосом:

— Добрий день, Марійко!

Розуміється, Марійка не зрозуміла, бо не знала жабячої мови.

Когут, кури, гуси і індики також крик-

нули, бо не хотіли бути гірше виховані від жаби:

— Добрий день, Марійко!

Нараз відчинилося вікно і господар спитав:

— Що там сталося Марійко!

— Е, нічо. Тільки жаба впала до цебра і квакає!

Марійка нахилилася над цебром і приглядалася вуйкови Квакови.

— По що ти тут вліз, наскуднику!

Квак думав, що його поздоровляють, отже крикнув:

— Як маєшся, Марійко!

В тій хвилі вийшов на ганок господар з малим сином Михасем.

— Ходи, хлопче, побачимо нашого гостя. Я думав, що сталося якесь нещастя, такий тут був крик. Марійко, принеси мені слоїк, знаєш, той, що стоїть у мене на бюрку.

— Я принесу! — закликав хлопець.

Побіг до дому і за хвилину вернув зі скляним слоїком.

— Сейчас запряжемо нашого гостя до

аці — сказав батько, закасуючи рукави зануряючи слій у воді.

Вуйко Квак притулився до дна, але господар виполошив його паличкою і примусив пливати. За кілька хвилин сидів вуйко Квак в слоїку.

— Що вони хочуть від мене? — думав бідний вязень.

Слоїк поставили в гостинній на вікні, а до середини вложили малу драбинку. По якимсь часі Квак хотів видістатися зі слоїка, але драбинка була за коротка і не доходила до вершка.

Вуйко Квак мав бути тепер барометром. Господар, як багато інших людей, думав, що зелена жаба може показувати зміну погоди. Залежно від того, чи жаба сидить на дні, на долішнім, середнім, або горішнім щаблі, повинна буги погода: суха, мрачна, буря і т. д.

Вуйко Квак не знав, що має відограти так важну роль, і чекав неспокійно кінця.

Перестав журитися бородавкою. Думав собі, що колиб обріс бородавками, як старий пень грибами, булоби ліпше, як сидіти в неволі. Зітхав до волі і до свого любого болота.

— Ах, як добре було сидіти в болоті, на зеленій купині і рахкотіти враз з іншими жабами!

Нараз розляглося вечірне рахкотання жаб; воно до тої степені журило Квака, що він з трудом здержував сльози, а уста так широко отвирав, мовби хотів пілкнути ціле нещастя, разом зі слоїком, в котрім сидів.

IV. Новий приятель.

Збудившись котрогось дня, вуйко Квак побачив під вікном якесь дивне сотворіння.

Було воно багато більше від нього, мало коротку вусату мордочку, ostrі вушка, довгий хвіст, ціле було покрите рудим ко-жушком, а на шиї мало синю стяжечку.

Сиділо на задніх лапках, а передною правою мило писочок і пригладжувало во-лося на голові.

Вуйко Квак був від уродження дуже

цікавий, а впрочім любив товариство. Вийшов отже на горішний щабель драбін, підніс головку і щоб звернути на себе увагу, зарахкотав тихесенько.

Звірятко стануло на чотирох лапках, витягнуло хребет, протягнулося кілька разів, в кінці позіхнуло.

Вуйко Квак, побачивши білі, ostrі зуби і червоний язик, чимскоріше спустився на дно слоїка.

— Невжеш я завсігди мушу викликати якусь небезпеку? Треба було сидіти тихо — подумав собі.

Звірятко зблизилося до вікна, подивилося до гори, оглянуло з увагою слоїк і одним скоком опинилось на вікні. Потім, витягнувши шию, заглянуло до слоїка.

— Невжеж воно вмів пливати? — подумав зі страхом Квак.

Але сейчас подумав, що таке велике звіря не влізеса до слоїка. Набрав отже відваги і підпливши на середній ступень, спитав:

— Хто ти?

— Я є кіт, Мурлика. А ви добродію, є певно тим ученим астрономом, котрий зві-

шає погоду? Про ваш прихід до нас оповідали мені вже індічки.

— Гм — буркнув вуйко Квак, жмурячи ліве око.

Властиво не знав, про що котови ходять, волів отже не давати рішучої відповіді.

Потім спустився на дно слоїка, виринув знова і ударяючи об сті-

ни свого мешкання, сказав:

— То мій кабінет! Скажіть, добродію, чи котрий учений має так гарну робітню — цілу зі скла?

— А може я вам, добродію, перешкаджаю? — спитав з поважанням кіт.

— Хвидево ні, противно, мені дуже приємно познакомитись з вами.

І вуйко Квак сів на горішнім щаблі і розмовляли далше.

V. Війна.

Зійшло кілька днів.

Вуйко Квак сидів ранком на своїй драбинці і через вікно поглядав на город, бо любив дивитися, що там робиться.

В городі Мурлика, розтягнений на стежці, грівся на сонці. Коло нього стояв індик і кричав:

— Моє поважання!

Здивований, що кіт йому нічого не відповідав, перестав гелготіти. Обурений розвинув хвіст, спустив крила і замітав ними землю, ходив гордо довкруги Мурлики.

Сині коралі, котрі мав на шиї, стали ясно-червоні, а хвіст, отираючись об землю шелестів:

— Шу... шу... шу... шу...

— Комедіант надутий — сказав кіт з байдужною міною.

Індик витягнув шию, і трясучи коралями, крикнув:

— Моє поважання! Вкінці ти збудився, приятелю. Маю тобі щось цікавого сказати. Щось дуже цікавого, не додумуєшся навіть. Сказати тобі?

— Но, говори, я готов послухати твого телготіння.

Квак слухав, чекаючи на оповідання.

Не пропустив ні одного слова з розмови Мурлики з індіком. Приятелі наговорившись пішли в свої сторони. Квак роздумував якимби способом вилізти зі слоїка.

З оповідання індика довідався, що Марійка встрашила зі шпихліра два щурі, котрі сиділи під бочкою. Коли індічки побачили щурів, мало що не помліли зі страху. Кіт постановив запросити їжака і спільними силами вигнати щурів зі шпихліра.

Вуйко Квак ніколи не видів війни, а тут лучається така цікава історія. Як звідси видістатися?

В ночі, коли вже всі спали, Квак скакав в слоїку так сильно, що вкінці вискочив на вікно. На щастя, було воно відчинене, дістатися до городу не було трудно.

Тепер мусів пошукати, де знаходиться шпихлір. Перша жаба, котру здибав, показала йому дорогу. В дверех до шпихліра був викраєний на долині квадратний отвір, через котрий Мурлика діставався до середини.

І се також розповіла йому земна жаба.

Коли вже мав всі потрібні вказівки, Квак перейшов город і подвіря, а потім знайшов дорогу до шпихліра.

Перенесімся і ми на хвилю до шпихліра і побачимо, що там кіт з їжаком роблять.

Сховалися за бочку з кашою і пильно вслухувалися до найлекшого шелесту.

Нараз Мурлика піднісся на лапках, витягся вперед і дуже обережно зробив кілька кроків. Задержався, притиснувся до бочки і знова без найменшого шелесту чайвся.

Якийсь шелест розлягся в шпихлірі. За хвилю все замовкло.

Мурлика став і підніс передню лапку. Потім присів, рухаючи нетерпеливо пушистим хвостом. Очі влягли в темний кут, звідки дійшов до його знова шелест.

Нараз скочив стрілою.

Рівночасно дався чути переразливий писк.

Їжак, почувши гамір, вибіг з поза бочки, щоби помагати в борбі.

Поміч його була конечна. Три великі щурі боролися з Мурликою. Одного вхопив за горло, але два інші кусали його по ногах.

— Гу — крикнув їжак виставляючи на ворога вістря ігол.

Оден щур оглянувся. Очі його зі злости набігли кровю, а ostrі зуби скреготали злісно. Шерсть насторожилася на плечах і шиї.

— А, ви рабівники! — кричав їжак визиваючо.

Щур кинувся на нього, бо слова їжака doprowadили його до остаточности.

А їжак на се тільки чекав. Чинної участі в борбі не мав спромоги брати. Про себе не боявся; хотів отже бодай на хвилю звернути напад неприятеля проти себе... Нараз ігли їжака впилися щурови в ніс, лапки і шию. З розпучливим писком відскочив від нього.

— Ви підлі рабівники! — кричав далше їжак, висунувши головку з під своєї збруї.

Щур кинувся ще раз на злосливого їжака, але і сим разом поколовся.

Тимчасом Мурлика був вже зовсім безсильний. З початку мав перевагу над щурами, бо напав на них несподівано. Але щурі швидко опам'яталися, відперли напад і кинулися на kota. Мурлика міг тільки ратуватися утечію.

— Ні, не буду втікати; хай мене радше

щурі загризуть! — крикнув, посилаючи пращальний погляд своєму приятелеві Їжакови.

Не чув ран, не видів крові. Боровся на життя і смерть. Кілька разів впав. Щурі, користаючи з того, шарпали йому плечі і боки. Відпер ще кілька разів напад і впав. Очі зайшли мракою, віддих устав.

— Умираю — закликав бідний Мурлика.

Нараз розлягся веселий крик при дверях:

— Покажіть мені, приятелі, тих небезпечних щурів! Я ще їх ніколи не видів.

То вуйко Квак сидів на порозі, силкуючись побачити, що діється в темряві.

Несподіваний крик і нагла поява Квака сполошила щурів. Думаючи, що на поміч котови і їжакови приходять нові приятелі, покинули поле бою і схоронилися під підлогу. Кіт і Їжак були також дуже здивовані.

— Але маєш також голос! Ти вратував Мурликові життя. Хтоб по тобі сего сподівався. Ах, то ти вибирався до рака на операцію? Дивіться, звідки він тут взявся? — говорив без перерви Їжак, тішачись, а рівночасно не міг вийти з подиву.

— Спитайтесь, пане їжаку, отсего кота Мурлики. Він вам скаже, що я тепер роблю.

— То наш астроном — відізвався Мурлика з кута, де оглядав свої рани. — Сидить в шкляннім кабінеті і звіщає погоду.

— А я думав, що то дармоїд! Не, но, як то часто можна помилитися!

Ціле товариство вийшло зі шпихліра і прямувало до города.

Розбуджені воробці знали вже про вислід великої битви. Оповідали собі подробиці, вихваляючи відвагу вуйка Квака.

VI. Поворот до шкляного кабінету.

Приятелі йшли мовчки не зважаючи на цвірінкання воробців. Задержалися коло керниці, щоб напитися води з калабані, котрої ще ніхто не заколотив.

Вуйко Квак просив приятелів, щоби задержалися на хвилину, бо він мусить викупатися. Коли одержав позволення, скочив до води. Почав пливати, поринати, пускати баньки. Одним словом чувся дуже добре.

— Но, вуйку Кваку, досить вже того, ходіть до городу! — сказав їжак.

Не мав він довіря до Квака, бо думав, що він дуже лінивий.

Вуйко Квак сів на середині калабани і сміявся:

— Ква, ква, ква!

— Вилази! — вже менше чимно сказав Їжак.

— Не вилізу!

— Що, пригадалися тобі старі часи? Таж се не твоє болото! Слухайте, учений добродію, в шкляннім кабінеті жде на вас праця.

Кажучи це, Їжак насупив грізно брови і підійшов до води.

— Но, йдемо! — кликав голосно.

Вуйко Квак пірнув. Потім, розставивши передні й задні ноги, витягнувся на воді, як довгий.

Їжак обійшов калабану зі всіх сторін, а навіть пробував звійти до води, але коли замочив лапки, вернувся.

— Чи не підеш з нами, дармоїде?

— Ні, не піду!

— Зачекай сейчас покличу чайку, вона тебе з води скоро вижене.

— Ага — сміявся Квак. — Можеш шукати чайки. Таки чекає на тебе!

І поплинув свobodно довкруги калабані і знова розтягнувся на самій середині.

Їжак приглядався йому з погордою.

— Ти думаєш, що всі мешканці болота такі дармоїди, як ти? О, ні, учений добродію! Чайка доглядає нашого городу і не боїться праці.

Вуйко Квак підплинув до берега, і витріщивши очі, приглядався розгніваному їжакови.

— Чого ти так витріщив очі? Гарно поступаєш! Дали тобі гарний кабінет і мав ти звіщати погоду? Чи правду кажу? А ти вилегуєшся в калабані.

Вуйко Квак не багато робив собі з того, що їжак йому говорив.

Що ти там розповідав про чайку? — спитав Квак недовірливо — не завертай мені голови! Як то вона може доглядати города?

— Як доглядає? Виходить ранком до города і зїдає різні червачки, хробачки, котрі на дорозі находить. Тому то маємо таку гарну ярину і капусту.

— Заклич ту чайку, пане їжаку, заклич, прошу тебе дуже — просив розрадуваний Квак.

Кіт не мішався до розговору, бо не хотів ображати ні одної, ні другої сторони.

— А от іде чайка. Так, то вона, що доглядає нам город. — Добрий день, добрий день! — муркотів кіт, кланяючись чайці.

— Чайко, чайко, ходи сюди! — кликав їжак. — Чи виділа ти такого дармоїда?

— Ах, яка дивна стріча, таж се вуйко Квак, мій добрий знакомий!

Чайка давніше мешкала при болоті. Всі там знали вуйка Квака і він також мав багато знайомих.

— Звідки ви тут взялися? — запитала весело чайка ввійшовши до води і оглядаючи уважно Квака. — І бородавка ще є.

— На жаль — відповів Квак, зітхнувши. — А добродійка, що тут роблять?

— Но, поговоріть собі — сказав їжак, котрому подобалася приязнь чайки з Кваком, а ми з Мурликою підемо на прохід.

— Що, чи болить? чи зранили тебе дуже ті щурі? — запитав їжак.

— Ет, дувниця, вилічуся незадовго. А тебе ті погані щурі не поранили?

Так балакаючи, віддалилися від калабані. Вуйко Квак почав розговор з чайкою.

— Чи ви маєте намір лишитися тут на все?

— О, так, побуду тут довгий час. А можливо, що буду тут до кінця літа.

— Так? Отже тут можна бути щасливим? Розказували мені, що ви доглядаєте города. Чи то правда? Як те сталося?

— Звичайно, не цікава історія. Зловили мене на болоті і вилічили крило, котре мені хтось каменем розбив. Позволено мені мешкати в городі. А там дуже багато черваків безкарно лазить. Добре, подумала я собі, я до вас заберуся. Правда, така собі звичайна історія?

— Так, так, — всяко буває. І я також працюю — сказав Квак.

— А я виджу — відповіла, дивлячись на Квака і на калабаню — купається добродію!

Замовкла, бо не хотіла ображувати Квака. Не будучи певною, чи він колинебудь, що робуть, не знала, як вибристи з клопоту.

— Я тут астрономом, сказав вуйко Квак.

— Ви?

— Так, я.

Поглянувши в напрямі кота і їжака, котрі проходжувались недалеко, говорив:

— Маю шклянний кабінет і працюю в нім.

Нараз замовк і відплинув від берега, бо побачив зближаючогося їжака. Не хотів, щоб сей його висміяв.

— Страшний з того пана дармоїд — шепнув до чайки, показуючи на їжака.

Чайка ще більше здивувалася, бо знала їжака з найліпшої сторони.

— Вуйку Кваку, прошу тебе останній раз, виліз з води!

Квак удав, що не чує і пливав найспо-
кійніше.

— Мій їжаку, чи то правда, що він є астрономом? — спитала чайка.

— Не знаю. Правдою є, що сидить в слоїку і правдоподібно звіщає погоду.

Вуйко Квак перестав пливати, сів поважно на середині калабані та обкинувши поглядом ціле товариство, сказав:

— Мої поважані папове! Справді не маю поняття, чому їжак гнівається на мене. Я йому нічого злого не зробив. Противно, вдячний я йому, що оборонив мене перед змією, тому то прощаю йому всі напасти. Що до праці, прошу, дайте слоїк, а побачите, що потрафлю. — Ви не повинні називати мене

дармоїдом. З калабані вийти не можу, бо сонце піднеслося високо. З горяча мігби я дістати удар. Хай принесуть тут мій кабінет.

Мова та зробила на всіх добре вражіння.

— Але як принести слоїк? — спитав їжак.

— То трудна справа — сказав кіт.

— Знаєте що; буду кричати з цілої сили — рішив Квак. — Почують мене, прийдуть ту, побачуть, де я є і принесуть слоїк.

Сказавши це, поглянув гордо довкруги. Потім надувся і крикнув переразливо:

— Дайте слоїк! Дайте слоїк!

— Йдуть, йдуть! — кликнув їжак.

Господар почув Квака з вікна і якраз, тримаючи слоїк в руках, йшов по нього.

Можна уявити собі здивовання господаря, коли вуйко Квак добровільно скочив до слоїка. В цілім дворі оповідано про цей незвичайний случай, але ніхто не міг відгадати правдивої сути річи.

Тільки чайка, їжак і кіт знали, чому Квак не втік перед слоїком.

VII. Операція.

Господар тримав що року жабу в сло-
йку через ціле літо, а потім випускав її.

Подібна судьба стрінула вуйка Квака.

Випустили його до ставу, бо ніхто не
думав, що він привандрував з віддаленого
болота.

Того тільки було треба вуйцеві! Коли
дістався до ставу, почав сейчас шукати ра-
ка-лікаря.

Рак мешкав в глибині ріки під коріннями.
Сидів власне на порозі свого мешкання, по-
важно задуманий.

Був то великий рак з великими кліща-
ми і довгими гнучкими вусами.

Вуйло Квак, підплинувши, задержався
в приличній віддалі від рака і крикнув:

— Моє поважання, пане доктор!

Рак порушив грізно вусами і спитав:

— Чого собі бажаєте?

— Приходжу в тій то справі — відповів
Квак, обертаючись боком і показуючи бо-
родавку.

— Вирізати? — спитав рак.

— Власне о те мені ходить! — рахко-

тав Квак з усмішкою. — Буду дуже зобов'язаний.

— Прошу! — запросив його рак, подаючись в зад до свого мешкання.

Кімната була досить велика. Окрім рака мешкали там два малі рачки. Були то його помічники, котрі відбували практику в старого рака.

Учитель-рак казав поміщикам вичистити і наострити піском свої кліщі. Потім, переконавшись, що вони достаточо чисті і ostrі, звернувся до Квака!

— Прошу!

Усадовив його відповідно і захопив бородавку кліщами. Кліщі заскреготали і було вже по всім.

Старий рак відійшов до свого помешкання, чекаючи на порозі на других клієнтів.

Фельчери забралися до перемивання рани. Один тримав Квака за лапку, а другий легенько промивав. Вуйко Квак чувся дуже добре і не мав наміру зімліти. Але фельчери мимо того мусіли його підтримувати, бо так навчав їх старий рак.

Приложили на рану плястер з лічних зіл, крикнули:

— Вже все в порядку!

— До побачення, панове!

— До побачення! — відповіли малі рачки, подаючись в зад і присідаючи в поклонах.

Старий рак, не оглядаючись, сказав:

— Прошу перейти, бо інші клієнти ждуть.

Вуйко Квак, перебув цілий день в ставі, а як почав заходити сумерк, вибрався в дорогу до свого болота.

В болоті відбувався власне щоденний вечірний концерт.

Жаби, порозсідавшись на воді, в намулі і на купинах, рахкотали завзято.

Розмовляли про все, що їм до голови прийшло.

Тимчасом вуйко Квак скакав, скакав — нетерпеливо виглядаючи свого болота. Був вже близько родинного дому, коли нараз одна жаба крикнула несподівано:

— Я знаю, де тепер вуйко Квак!

Сейчас всі жаби зарахкотали ріжними голосами:

— Вуйко Квак, вуйко Квак!

— Він в ставі — крикнула знова жаба, котрій чайка вечером оповіла про пригоду Квака.

І знова хор підхопив:

— Він в ставі! Він в ставі! — А ми тому раді, раді, раді!

Жаби захоплювалися красою власного концерту.

— Голосніше, голосніше! — кричали старі жаби. — Всі разом, всі разом!

Нараз на березі з'явився вуйко Квак. Одним скоком дістався до води. Виринув на верх, виліз на купину і крикнув:

— Я тут!

Нараз всі жаби втихли. Потім розляглися в різних місцях голоси:

— Який він гарний! дивіться, дивіться!

— Бородавки... не має!... не має!

— А ми тому раді, раді, раді! — відізвався хор несміло.

— А тепер, співаймо всі разом — крикнув вуйко Квак.

Концерт тривав до самого рана... Люди, котрі стерегли коней на нічній паші, говорили до себе:

— Що тим жабам нині сталося?

Ба, не знали, що нині в болоті велике свято... Вуйко Квак перебув щасливо операцію і не був вже пострахом для жаб'ячих дітей.

Постепенно мовкли останні голоси.

— А ми тому раді, раді, раді...

Перевела Тета Стефка.

Із Андерзена.

Братня любов ☉ ☉ ☉ ☉ ☉ ☉ ☉ ☉ сильніша від мура.

I.

Далеко від нас, там, куди відлітають ластівочки, коли у нас царює гостра зима, жив царь, а у нього було одинайцять синів і дочка Еліза. Гарно було жити тим дітям! Але не довго тревало їх щасливе життя... Їх батько одружився зі злою царицею, яка страх не любила тих бідних діточок. В тиждень по весіллю вона відвезла маленьку Лізу на село і віддала її в одну селянську родину, потім наговорила цареви багато злого на бідних царевичів, так, що батько цілком перестав ними журитися.

— Забирайтеся, куди вас очі понесуть, — сказала цариця — і шукайте собі самі хліба! Забирайтеся і блудіть по світу божому, як птахи!

А цариця була чарівницею, і що вона захотіла, те й ставалося. От і царевичі перемінилися в прегарних лебедів диких. З голосним криком вилетіли вони з вікон палати і понеслися далеко — далеко, через гори і ліси.

Минуло Лізі 15 літ і вона вернулася до батенька. Але мачуха зачарувала і зробила її так поганою, що навіть рідний батько її не пізнав. Ліза заплакала гірко і постановила піти геть з палати і віднайти своїх братів. По дорозі вмилася в потічку і стала ще кращою, як була.

II.

Довго Ліза йшла. Перед заходом сонця вона побачила одинайцять лебедів. Летіли вони оден за другим і здалека можна було їх уважати довгою білою лентою. Ліза сховалася за корчем, лебеді опустилися на землю недалеко від неї і збили великими крилами. Як лиш сонце зайшло, лебедине пірря

з них опало, а перед Лізою стали її браття. Вона кинулася їм в обійми, називала кожною по імені; браття також були дуже щасливі, побачивши свою сестру.

— Ми, браття, — став розказувати старший, — літаємо цілий день наче лебеді дикі, і лиш по заході сонця стаємося людьми. Тому все стараємося бути перед заходом сонця на твердій землі. Колиб ми в той час були, приміром під облаками, то ми впалиб на землю і розбилися. А живем ми не тут: по другій стороні моря; летіти туди дуже далеко — треба перелетіти ціле море, а по дорозі не має ні одного острівця, де б ми могли переночувати. Одна лиш стрімка скеля вистає з води, таї така мала, що ніяк нам на ній поміститися. Прилетіти до дому можемо лиш раз в рік, і тоді ми літаємо над великим лісом, відкіля можна видіти палату, де ми родилися й де живе батько, і цвинтар, де похована наша мати. Нам здається, що тут і дерева і корчі нам рідні; нас сюди тягне, і тут найшли ми тебе, люба наша сестричко. Два дні ще нам остається тут бути, а потім треба знова летіти за море. І там прегарна країна, але вона не наша бать-

ківщина! Як візьмемо ми тебе з собою? У нас не має ні корабля ні човника!

І розмовляли майже цілу ніч.

— Завтра, — говорили вони, — ми повинні відсіля відлетіти і вернемся не скоріш, як за рік. Але ми не можемо тебе оставити. Чи годишся йти за нами? Наші руки досить сильні, щоб тебе перенести через ліс, а в день, коли ми птахи, чи наші крила тебе не удержуть у воздусі?

— Так, візьміть мене з собою, — сказала Ліза.

Цілу ніч плели вони сітку з гнучкої тростини і червоної иви, — і виплели велику, вигідну сітку. В неї лягла Ліза, а коли сонце зійшло і браття перемінилися в лебедів диких, взяли вони сітку в дзюби і полетіли високо-високо із своєю любою сестричкою. Промінні сонця падали їй прямо на лице, тому оден із лебедів летів над її головою і засланяв її своїми широкими крилами. Цілий день вони летіли наче стріла, а все таки не так скоро, як звичайно, бо прийшлося нести їм сестру.

Надтягала буря і вечір зближався; зі страхом дивилася Ліза на захід сонця, а тим-

часом не видно було скелі, про котру говорили браття. Ах, це вона винна сьому, що браття не могли скоро летіти! Страшно було їй думати, що з западом сонця вони заміняться в людей, впадуть в глибоке море і утонуть.

А тимчасом сонце дійшло до самого краю. Серденько Лізи товклося зі страху; лебеді спустилися низше. Сонце було вже до половини в воді; тоді Ліза побачила маленьку скелю. Сонічко дуже скоро спускалося і було маленьке, наче зірда; і в ту юж хвилину ноги лебедів станули на твердій землі.

Сонце зайшло. Ліза побачила в округ себе своїх братів людській статті; але скеля була така мала, що вони ледви на ній помістилися. Ніч була страшна. Море било хвилями об скелю і обливало Лізу водою, небо блискало безнастанними лискавками, а грохот грому чувся оден за другим. Досвіта буря ушухла. Коли сонце зійшло, лебеді знов полетіли з Лізою.

III.

Нарешті побачила Ліза ту країну, куди летіли її браття: видніли там сині гори

з кедровими лісами, містами й палатами. Вона сиділа перед великою печерою, яка поросла зеленню; здавалося, не мов се були зелені коври.

— Побачимо, що тобі присниться тут сеї ночі! — сказав молодший брат, показуючи сестрі спальню.

— Дай Боже, щоб мені приснилося, як мені вас спасти, — відповіла вона.

І ця думка сильно її заняла. І привиділося їй, що летить вона високо в воздух до терему чарівниці; а чарівниця сама вийшла їй на зустріч, така гарна, така ясна.

— Твоїх братів можна спасти, — сказала, — але чи стане у тебе сил на тільки терпіння? Ти знаєш, що вода м'якне від твоїх сніжних рук, а тимчасом вона вижолоблює каміння; але вода не чує болю, котрий чують твої пальці; у неї не має серця, вона не знає горя, котре прийдеться тобі перенести. Бачиш ти в моїй руці кропиву? Така кропива росте в круг печера, де ти спиш. Тої кропиви ти маєш нарвати, не дивлячись на те, що попечеш руки. Потім потолок її ногами і будеш мати прядиво; з нього сплети одинайцять панцирів з довгими рукава-

ми; коли виплетеш накинь їх на одинайцять лебедів, — і чари з них спадуть. Але пам'ятай, що не маєш з ніким говорити ні словечка з тої хвили, коли пічнеш роботу, аж до хвили, коли скінчиш; перше слово, яке промовиш в тому часі, прошибне наче ніж, серце твоїх братів. Від твоєї мовчанки залежить їх життя. Пам'ятай це!

Із цим словом чарівниця торкнула руку Лізи кропивою. Наче вогонь діткнув дівчину і вона збудилася. Був вже ясний день, а біля постелі лежала кропива. Ліза впала на коліна, подякувала Богу і вийшла з печери, щоби взятися до роботи. Ніжними руками рвала вона кропиву, яка наче вогонь пекла їй руки. Дівчина з втіхою зносила біль в тій думці, що спасе братів.

По заході сонця прилетіли браття, вони налякалися, видячи, що сестра ні словечком не відзивається. Ніч застала її при роботі; але вона постановила не скоріш спочати, аж спасе братів. Цілий, слідуєчий день, коли лебеді літали, вона сиділа сама і працювала. Оден панцир був вже готов і вона взялася до другого. Руки її боліли, але вона далі працювала.

IV.

Одного разу полював там царь тих сторін, случайно побачив Лізу, полюбив її, вона його теж полюбила і обоє подружилися. В королівській палаті продовжала свою працю і не говорила ні слова. Царь з початку дуже любив Лізу, але прикро йому було, що вона німа. Потім став він думати, що вона чарівниця, бо ніяк не міг зрозуміти, чому вона цариця, а плете кропиву. Ліза не могла оправдатися, бо перше слово її могло убити братів. Тоді царські судді рішили її спалити, як чарівницю, на кострі.

V.

З величавих царських теремів повели Лізу в темну, вохку тюрму, де вітер свистав крізь решотку; місто бархату і шовків дали їй ту вязку кропиви, котру вона назбирала останньої ночі: то мало їй служити подушкою, а місто покривала дали їй шорсткі, палючі панцирі, виткані нею. Але не могли їй зробити кращого дарунку: вона знова взялася до праці.

Вечером почула вона удар об решотку

лебединих крил: це був її молодший брат. Він найшов сестру, і вона заплакала з втіхи, хоч і знала, що це буде її остання ніч при життю. Але потішала себе тим, що її робота майже скінчена і що браття були тут. Маленькі мишки бігали по полу і приносили їй до ніг кропиву, а дрозд сів на решотку вікна і свистав, як лиш міг весело, щоби їй додати відваги.

До світу була ще година, як одинайцять братів пішло до царської палати і жадали, щоб їх повели перед короля. Але король спав і ніхто не важився його розбудити. Брати просили, грозили, так що вкінці король вийшов і запитався, що значить той гамір. Але в туж хвилю зійшло сонце, і братів не стало, лиш одинайцять лебедів диких унялось над замком.

VI.

Товпи народу сунуло в брами города; всі хотіли бачити, як палитимуть чарівницю. Стара кобила тягла віз на котрім сиділа вона, одягнена в одежу з грубого волосіння; її чудове волосся було розпущене, лиця бліді, а пальці все плели і плели. Навіть по

дорозі на карне місце вона не кидала роботи; десять панцирів було вже готових, одинайцятий вона плела.

Народ знущався над нею, окружуючи її віз, хотіли пірвати панцирі. Але в тій хвилі прилетіло одинайцять лебедів диких, окружили нещасливу і збили великими крилами. Вона скоро накинула на одинайцять лебедів одинайцять панцирів; в ту ж хвилю одинайцять прегарних царевичів очутилося перед народом. Але у наймолодшого місто одної руки остало лебедине крило, бо сестра не змогла в панцирі заплести рукава.

— Тепер я маю право говорити! — сказала вона — я невинна!

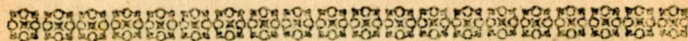
І народ, побачивши, що сталося, уклонився перед нею, а вона впала без пам'яті в обійми братів, бо стратила сили з хвилювання, болю і муки.

Старший брат розказав цілу її історію. І в ту хвилину, коли він говорив, по воздусі рознісся запах, немов з тисячі рож: високий і довгий ряд корчів розростався на очах всіх, прикрашений рожами, а на вершечку пишалася квітка, біла і блискуча, наче зіздовчка.

Царь зірвав її і припняв до грудей Лізи і вона пробудилася весела й спокійна. Всі дзвони задзвонили самі з себе, і птиці прилетіли великою хмарою, і в царський терем вернув такий весільний поїзд, якого до цієї пори не бачив ні один царь на світі.

Переповів Ічиженко.

Приймається передплату на
„Бібліотеку для _____
_____ української молодіжи“

Рік видання 22-гий.

Передплата на що 4 випуски виносить
Мп. 60 — (з порученою перепискою).

Передплата для давних пренумераторів,
котрі до 1. X. 1920 р. прислали повну на-
лежитість остає незмінна т. є. Мп. 28.

Поодинокі випуски річника за 1920 р.
кошують :

Вип. 83. Семя Скакунчиків . . .	Мп. 15.—
Вип. 84. Покотигорошок . . .	Мп. 20.—
Вип. 85. Вуйко Квак . . .	Мп. 15.—
Вип. 86. Одарка . . .	Мп. 30.—

Адреса: Б-во „Бистриця“ (на Б. у. м.)
Станиславів, вул. Липова ч. 1,

РОДИЧІ Й ВИХОВАТЕЛІ! КУПУЙТЕ

для своїх діточок і для шкільної молоді

„СВІТ ДИТИНИ“

прегарно ілюстрований журнал для української дітвори, який виходить два рази в місяць.

Умови предплати:

чвертьрічно	42 М.
місячно	14 М.

Поодинокє число 7 марок.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Видавництво „Світ дитини“
(М. Таранько) Львів, Зіморовича 3.

В-о „Бистриця”

видає для укр. дітей чудові казочки,
в дешевих книжечках під заголовком:

Б-ка „Діточі Читанки”

Досі появилися такі числа:

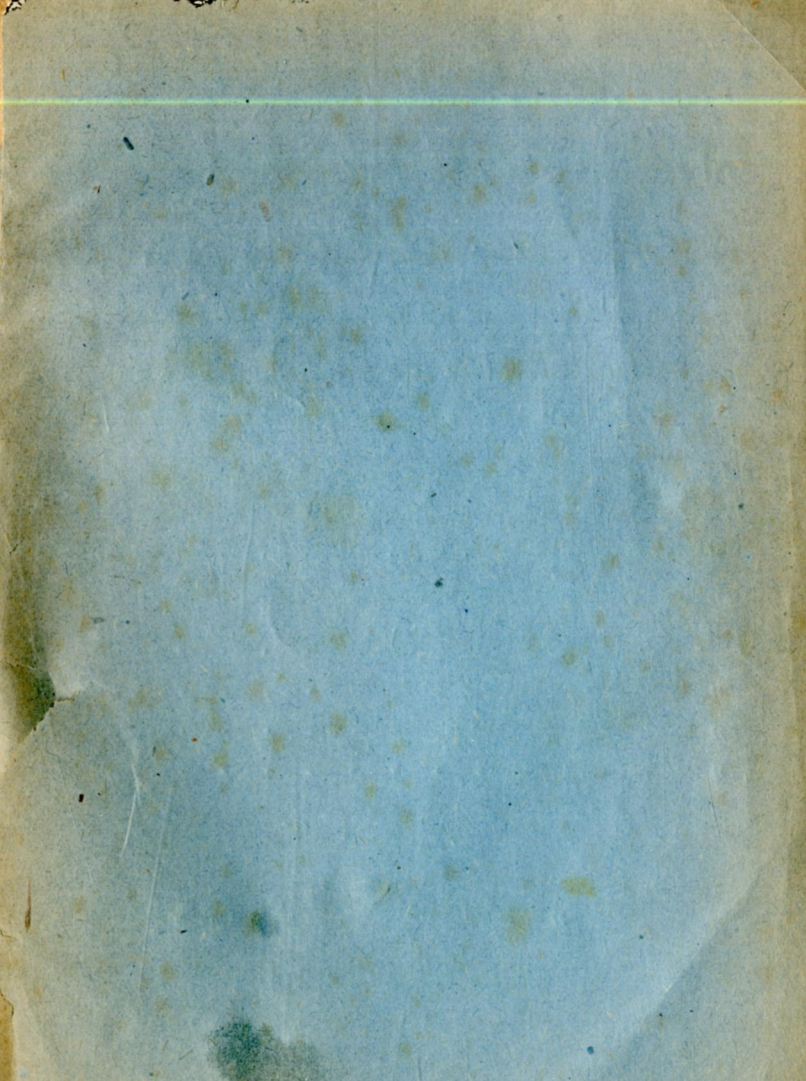
1. Попелюх і маленька мишка, (з чудовими образцями,	4	М
2. Дорога до щастя. Івасикова втіха.	2	„
3. Кізка-Білоніжка. Телесик.	2	„
4. Борис Грінченко: Коротка історія України.	6	„
5. Іван Липа: Орел промінистий, казка	2	„
6. Пан Слота і панна Сонічко. Що смачніше.	2	„
7. Гр. Гетьманець: Хто такий Т. Шевченко?	4	„
8. Редіард Кіплінг: Слонятко, (з образками.)	2	„
9. Редіард Кіплінг: Як верблюд дістав горб?, з образками.	2	„
10. Тарас Шевченко: Малий Кобзар.	4	„

Дальші книжечки лагодяться.

 Не забудьте адреси:

ВИДАВНИЦТВО „БИСТРИЦЯ”

Станиславів, вул. Липова ч. 1.

1991

Приним

„Бібліотека

H-110 845

української молодіжи”

Рік видання 22-гий.

Передплата на що 4 випуски виносить:

Мп. 60.— (з порушеною пересилкою).

Передплата для давних пренумераторів, котрі
до 1. X. 1920. р. прислали повну належність
остає незмінена т. є Мп. 28.—

Поодинокі випуски коштують:

Вп. 83. Семя Скакунчиків	Мп. 15.—
„ 84. Покотигорошок	„ 20.—
„ 85. Вуйко Квак	„ 15.—
„ 86. Одарка	„ 30.—

Адреса:

В-во „Бистриця“ (на Б. у. м.)

Станиславів, Липова ч. 1.

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІЖИ.

93027

Вп. 85.

ВУЙКО КВАК

-(7 ілюстрацій)

СТАНИСЛАВІВ-КОЛОМІЯ 1920.

93027